

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **Ing. M. H.**,
bytem X,
zastoupená daňovým poradcem Ing. Luděk Hrubým,
se sídlem Prorektorská 671/4, Praha,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
se sídlem Masarykova 31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2017, č. j. 47257/17/5100-31461-701836,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2017, č. j. 47257/17/5100-31461-701836, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Ing. Luděka Hrubého, daňového poradce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 9. 1. 2018, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl její odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru na daň z převodu nemovitostí ze dne 24. 4. 2017, č. j. 2158015/17/2110-70461-205021, vydanému Finančním úřadem p. S. k., územní pracoviště v K. (dále jen „správce daně“).
2. Žalobkyně namítla, že žalovaný svým postupem, kterým ve shodě se správcem daně odmítl její dodatečné daňové přiznání, jednal v rozporu se závěry Krajského soudu v P. vyjádřenými

v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 46 Af 6/2015-22, který byl vydán v přímo související věci týkající se daně z převodu nemovitostí v jiné části téže „nemovitostní transakce“.

3. Uvedla, že jsou-li ve shodný časový okamžik uskutečněny dva formálně samostatné převody nemovitostí na základě dvou kupních smluv mezi shodnými převodci a nabyvateli, přičemž obě smlouvy jsou výslovně navzájem provázány (jedna bez druhé by neplatila), nelze ke stanovení základu daně z převodu nemovitostí přistoupit tak, že u jedné formálně samostatné smlouvy bude základem daně cena sjednaná a u druhé smlouvy cena zjištěná. V takové situaci je zcela zřejmé, že kupní ceny jednotlivých nemovitostí byly oběma smluvními stranami sjednány ve vzájemném kontextu, s ohledem na jejich celkový součet. Jestliže tedy „dílčí“ sjednaná cena u jedné nemovitosti je výrazně pod úrovní ceny zjištěné a druhá „dílčí“ sjednaná cena je naopak výrazně nad úrovní ceny zjištěné, je tomu tak zjevně proto, že uzavření obou kupních smluv bylo navzájem podmíněno. Postup s využitím kombinace ceny zjištěné a ceny sjednané při stanovení základu daně by v souhrnu vedl ke zdanění vyšší hodnoty, než činí maximální potenciálně dosažitelný finanční výnos z prodeje obou nemovitostí, neboť maximální realizovatelný výnos nemůže být vyšší než celkový součet obou cen zjištěných (nebo popř. obou cen sjednaných, pokud by celková kupní cena přesahovala celkovou cenu zjištěnou). Stanovení celkového základu daně v úrovni součtu ceny zjištěné u jedné části a ceny sjednané u druhé části je z ekonomického pohledu nesmyslné a v konečném výsledku vede k uvalení daňového břemene, které přesahuje zákonný a ústavní rámec vymezený zákonem v návaznosti na čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Smysluplné porovnání ceny sjednané a ceny zjištěné v takovémto případě může být provedeno pouze na celkové (souhrnné) úrovni. Výše uvedený názor již v obecné rovině potvrdil Krajský soud v P. v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 46 Af 6/2015-22, a žalobkyně tedy, plně v souladu se závěry tohoto rozsudku, zpracovala dodatečné daňové přiznání na odpovídající úpravu daňové povinnosti u zbývajících dílčí části celkové transakce, která nebyla předmětem předchozího soudního řízení.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s názorem soudu uvedeným v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 46 Af 6/2015-22, se částečně ztotožnil, nicméně částečně s ním souhlasit nelze. Jak žalobkyně v žalobě, tak i soud v předmětném rozsudku totiž opomíjejí ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném ke dni 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o trojdani“), dle kterého je v případě podílových spoluvlastníků každý spoluvlastník samostatným poplatníkem a platí daň podle velikosti svého podílu. Je tedy nezpochybnitelné, že pro žalobkyni i pro paní J. Ch. je nutné posuzovat samostatně základní prvky daňové právního vztahu, tj. subjekt daně (kdo je poplatníkem), objekt daně (předmět daně), základ daně (ocenění předmětu daně), sazbu daně a dále též nepovinné prvky tohoto právního vztahu. I když paní J. Ch. dne 18. 2. 2015 z. a do jejích práv a povinností vstoupila žalobkyně jako její právní nástupce, i nadále se jedná o samostatného poplatníka.

II. Podstatný obsah správního spisu

5. První kupní smlouvou ze dne 22. 8. 2013, č. X, prodala žalobkyně Š. K. id. 3/5 podílu na nemovitostech a V. L., id. 2/5 podílu na nemovitostech specifikovaných v čl. I smlouvy, bod 1, a to objekt k bydlení č. p. X, H. na pozemku parc. č. X a pozemky parc. č. X a X, vše zapsané na LV č. X v k.ú. H., obec S. (dále jen „dílčí transakce 1“).

6. Druhou kupní smlouvou ze dne 22. 8. 2013, č. X, prodala žalobkyně Š. K. id. 3/5 podílu na nemovitostech a V. L. id. 2/5 podílu na nemovitostech specifikovaných v čl. I smlouvy, bod 1, a to pozemek parc. č. X, zahrada, a pozemek parc. č. X, zahrada, vše zapsané na LV č. X v k.ú. H., obec S. (dále jen „dílčí transakce 2“). J. Ch. prodala touto smlouvou Š. K. id. 3/5 podílu na nemovitostech a V. L. id. 2/5 podílu na nemovitostech specifikovaných v čl. I smlouvy, bod 2, a to objekt k bydlení č. p. X, H. na pozemku parc. č. X, pozemek parc. č. X, zastavěná plocha a nádvoří, vše zapsané na LV č. X v k.ú. H., obec S. (dále jen „dílčí transakce 3“).
7. Obě smlouvy, které byly dle svého textu „vzájemně závislémi ve smyslu § 275 odst. 2 obchodního zákoníku“, byly vloženy do katastru nemovitostí dne 5. 9. 2013 s účinky ke dni 26. 8. 2013. Dne 2. 1. 2014 podaly žalobkyně i paní Ch. daňová přiznání, včetně znaleckého posudku (ocenění nemovitostí), zpracovaného dne 22. 11. 2013 soudním znalcem Miroslavem Málkem. Dne 7. 4. 2014 vydal správce daně platební výměr, jímž vyměřil žalobkyni daň z převodu nemovitostí z dílčí transakce 1, a platební výměr, jímž vyměřil paní Ch. daň z převodu nemovitostí z dílčí transakce 3. Téhož dne vydal správce daně rovněž platební výměr č. j. 1533520/14/2110-24401-205021, jímž vyměřil žalobkyni daň z převodu nemovitostí z dílčí transakce 2 – tento platební výměr odvoláním napaden nebyl (ve vztahu k tomuto platebnímu výměru bylo následně podáno dodatečné daňové přiznání a vydána rozhodnutí, jež jsou předmětem tohoto řízení).
8. Proti platebním výměrům z dílčích transakcí 1 a 3 podaly žalobkyně i paní Ch. odvolání, která žalovaný rozhodnutími ze dne 21. 11. 2014, č. j. 31062/14/5100-31461-701942 a č. j. 31065/14/5100-31461-701942, zamítl a platební výměry správce daně potvrdil. Proti těmto rozhodnutím podaly žalobkyně i paní Ch. žaloby, které zdejší soud rozsudkem ze dne 13. 12. 2016, č. j. 46 Af 6/2015-22, zamítl.
9. Dne 31. 12. 2016 obdržel správce daně od žalobkyně dodatečné daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí týkající se dílčí transakce 2. Žalobkyně dodatečně přiznala daň z převodu nemovitostí ve výši -31 080 Kč, nově zjištěnou daň ve výši 4 920 Kč. Dodatečným platebním výměrem ze dne 24. 4. 2017, č. j. 2158015/17/2110-70461-205021, doměřil správce daně daň z převodu nemovitostí ve výši 0 Kč.
10. Proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil. V odůvodnění uvedl, že předmětnými kupními smlouvami byl založen synallagmatický závazkový právní vztah mezi zúčastněnými stranami, jedná se o smlouvy, které zakládají práva a povinnosti pro obě smluvní strany. Proto lze tyto kupní smlouvy posuzovat jako celek. Nelze však souhlasit s názorem soudu uvedeným na str. 5 rozsudku: „*V projednávané věci je nesporné, že celková cena zjištěná byla vyšší než celková cena sjednaná. Jelikož se (jak bylo uvedeno výše) jednalo o jednu transakci formálně rozdělenou do dvou smluv a tří dílčích transakcí, měl žalovaný u každé z dílčích transakcí vzít za základ daně její cenu zjištěnou, a to i v případě, že by u konkrétní dílčí transakce byla nižší než její cena sjednaná*“. Soud totiž pominul, že v případě podílových spoluvlastníků je podle § 8 odst. 2 zákona o trojdani každý spoluvlastník samostatným poplatníkem. Proto je třeba posuzovat základní (závazné) prvky daňové právního vztahu, tj. subjekt daně (kdo je daňovým poplatníkem), objekt daně (předmět daně), základ daně (ocenění předmětu daně), sazbu daně a dále fakultativní (nepovinné) prvky tohoto právního vztahu samostatně pro žalobkyni a samostatně pro J. Ch. I když J. Ch. zemřela a žalobkyně vstoupila do jejích práv a povinností jako její právní nástupce, jedná se o

samostatného poplatníka. Při stanovení základu daně u žalobkyně (dílčích transakcí 1 a 2) s ohledem na provázanost obou smluv by základem daně byla cena sjednaná v celkové výši 2 600 000 Kč (1 700 000 Kč + 900 000 Kč), protože je vyšší než cena zjištěná převedených nemovitostí v celkové výši 2 526 170 Kč (2 403 294 Kč + 122 876 Kč). Nikoli tedy cena zjištěná, jak uvádí v rozsudku soud.

III. Právní posouzení věci krajským soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Shledal, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť účastníci vyslovili s takovým postupem souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu dle konstantní judikatury nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS, dostupné stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.X.cz).
12. *Podle § 57 odst. 1 zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, pro daňové povinnosti u daně dědické, daně darovací a daně z převodu nemovitostí, jakož i pro práva a povinnosti s nimi související, vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu, se použije zákon č. 357/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákonného opatření Senátu.*
13. *Podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani je poplatníkem daně z převodu nemovitostí převodce (prodávající): nabyvatel je v tomto případě ručitelem.*
14. *Podle § 8 odst. 2 zákona o trojdani, jde-li o převod nebo přechod vlastnictví k nemovitosti ze společného jmění manželů nebo do společného jmění manželů, je každý z manželů samostatným poplatníkem a jejich podíly jsou stejné. V případě podílových spoluvlastníků je každý spoluvlastník samostatným poplatníkem a platí daň podle velikosti svého podílu.*
15. *Podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o trojdani je základem daně z převodu nemovitostí cena zjištěná podle zvláštního právního předpisu, platná v den nabytí nemovitosti, a to i v případě, je-li cena nemovitosti sjednaná dohodou nižší než cena zjištěná: rozdíl cen nepodléhá dani darovací. Je-li však cena sjednaná vyšší než cena zjištěná, je základem daně cena sjednaná.*
16. V projednávané věci došlo k poměrně specifické situaci, jejíž daňové konsekvence jsou již podruhé předmětem soudního řízení. Žalobkyně a J. Ch. v pozici prodávajících uzavřely s kupujícími dvě smlouvy (v jedné byly prodávajícími obě, ve druhé pouze žalobkyně), kterými došlo k převodu několika nemovitostí tvořících jeden ekonomický celek. Sjednaná cena i cena zjištěná byla stanovena pro každou dílčí transakci, přičemž ve dvou případech byla vyšší cena zjištěná, v jednom cena sjednaná (právě daň z této dílčí transakce je předmětem tohoto řízení). Postupem při vyměření daně z převodu nemovitostí v tomto případě se zdejší soud již zabýval v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 46 Af 6/2015-22, v němž uvedl, že „zákon o trojdani výslovně neupravuje, jakým způsobem má být postupováno v případě, kdy je jedna ekonomická transakce provedena prostřednictvím několika dílčích smluv a teoreticky tak připadají v úvahu obě varianty, tedy jak vypočtení základu z dílčí části celkové (sjednané či zjištěné) ceny celé transakce (jak navrhuje žalobkyně), tak vypočtení základů pro každou z dílčích transakcí zcela samostatně (tj. bez ohledu na ostatní dílčí

transakce), jak provedl žalovaný (konkrétně šlo o 3 dílčí transakce – převod nemovitostí Ing. H. smlouvou č. X, převod nemovitostí Ing. H. smlouvou č. X a převod nemovitostí J. Ch. smlouvou X). Při posuzování, které z uvedených alternativ je třeba dát přednost, vycházel soud z ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého „Správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní“. V projednávaném případě je dle názoru soudu nepochybné, že skutečným obsahem právního jednání byl převod jednoho hospodářského celku – z. u. Obě kupní smlouvy byly uzavřeny týž den se stejnými kupujícími, rovněž ke vkladu práva z těchto smluv do katastru nemovitostí došlo téhož dne a obě smlouvy byly označeny za vzájemně závislé ve smyslu ustanovení § 275 odst. 2 obchodního zákoníku. Z těchto skutečností (které byly žalovanému v průběhu správního řízení známy), tak zcela jasně vyplývá vzájemná provázanost obou kupních smluv, na které je tak třeba hledět toliko jako na dílčí součásti jedné transakce. Žalovaný tak podle názoru soudu měl vypočíst základy daně právě z dílčí části celkové ceny dané transakce (v daném případě z dílčích částí ceny zjištěné). K tomu soud dodává, že postup žalovaného vedl k absurdnímu důsledku, jelikož pokud by tatáž transakce proběhla pouze jednou smlouvou a nikoliv dvěma (což je pouze otázka technického provedení), byl by celkový základ daně cca o 700 tisíc menší“.

17. Soud se se svým názorem vysloveným ve shora citovaném rozsudku ztotožňuje a uzavírá, že v případě převodu z. u. žalobkyně a J. Ch. měla být daň z převodu nemovitostí vyměřena vždy z dílčí části ceny zjištěné (která je ve svém součtu vyšší než celková cena sjednaná), a to i v případě, že v jedné dílčí transakci je dílčí cena zjištěná nižší než dílčí cena sjednaná. Ve shora citovaném rozsudku se soud rovněž vyjádřil (byť na okraj věci) přímo k dani, jež je předmětem tohoto řízení, když uvedl: „Pro úplnost soud dodává, že k pochybení na straně správce daně došlo v případě platebního výměru ze dne 7. 4. 2014, č. j. 1533520/14/2110-24401-205021, vydaném ohledně daně z převodu nemovitostí Ing. H. smlouvou č. X, kde byla jako základ daně vzata dílčí cena sjednaná místo dílčí ceny zjištěné. Nicméně tento platební výměr, který žalobkyně svým odvoláním nenapadla a žalovaný jej proto nepřezkoumával, není předmětem tohoto soudního řízení“. Ani od tohoto závěru nevidí soud důvodu se odchýlit. Jelikož napadené rozhodnutí potvrdilo postup při vyměření daně z převodu nemovitosti z dílčí transakce 2, v němž byla jako základ vzata dílčí část ceny sjednané, nemůže toto rozhodnutí ze shora uvedených důvodů v soudním přezkumu obstát.
18. Žalovaný založil své rozhodnutí na dílčím nesouhlasu se závěry soudu vyslovenými ve shora citovaném rozsudku. Žalovaný sice připustil, že v případě jedné ekonomické transakce provedené více dílčími smlouvami lze vyměřit daň z převodu nemovitostí na základě dílčí části té z cen (zjištěné či sjednané), která je vyšší ve svém souhrnu, nicméně tento postup limitoval na konkrétní osobu poplatníka. Jinak řečeno dle žalovaného bylo pro účely daně z převodu nemovitostí možno použít tento postup pouze ve vztahu k dílčím transakcím 1 a 2 prováděným žalobkyní, ovšem nikoliv již k dílčí transakci 3 provedené J. Ch. Tomuto názoru však soud nepřisvědčil. Pro závěr soudu, vyjádřený již v předchozím rozsudku, není totiž podstatné, kolik daňových subjektů ekonomickou transakci provádí, ale pouze skutečnost, že se jedná o dílčí součásti jedné ekonomické transakce – v projednávané věci prodeje z. u. Žalovaný svou argumentaci opírá o § 8 odst. 2 zákona o trojdani, toto ustanovení však oporu pro jeho závěry neposkytuje. Ustanovení § 8 odst. 2 zákona o trojdani totiž pouze uvádí, že v případě převodu nemovitosti, která se nachází ve spoluvlastnictví, je povinen daň zaplatit každý ze spoluvlastníků (není tedy přípustná např. situace, že by daňové přiznání podal toliko jeden spoluvlastník za

všechny), k otázce způsobu vyměření daně se nijak nevyjadřuje. Toto ustanovení nemění nic na závěru soudu o nutnosti chápat prodej předmětné z. u. i pro účely daně z převodu nemovitostí jako jeden celek. Ostatně závěr soudu, že „postup žalovaného vedl k absurdnímu důsledku, jelikož pokud by tatáž transakce proběhla pouze jednou smlouvou a nikoliv dvěma (což je pouze otázka technického provedení), byl by celkový základ daně cca o 700 tisíc menší“ platí i na argumentaci žalovaného v projednávané věci s tím, že základ daně vypočtený v souladu s touto argumentací by byl opět rozdílný, byť tentokrát „pouze“ o cca 80 tisíc v neprospěch prodávajících. K tomu soud dodává, že situaci, ve které by byla u jedné ekonomické transakce rozdílná výše daňového základu v závislosti toliko na tom, zda je prodávajícím jedna či více osob, lze rovněž označit za odporující předpokladu racionálního zákonodárce (srovnej WINTR, Jan, Metody a zásady interpretace práva, Auditorium, Praha 2013, str. 210-212).

19. Soud tak shrnuje, že žalovaný pochybil, pokud pokládal daň z převodu nemovitosti žalobkyně z dílčí transakce 2, jež byla vyměřena z částky 900 000 Kč (dílní části ceny sjednané), za správně vyměřenou.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

20. Soud ze shora uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. O vrácení věci žalovanému soud rozhodl v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč. Tato částka sestává z odměny daňového poradce za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze dvou paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, vše zvýšeno o částku 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek, a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu. Soud žalobkyni nepřiznal odměnu za sepsání replik ze dne 9. 7. 2018 a 11. 9. 2018, jelikož tyto repliky nepřinášejí novou argumentaci nad rámec žalobních tvrzení. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., k rukám zástupce žalobkyně, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.). Pro úplnost soud dodává, že advokátní tarif se podle § 35 odst. 2 s. ř. s. vztahuje i na daňového poradce.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. června 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu